

tænke sig, at han skulde kunne lade Dagen hengaa uden at fremstille sig her med sine friske Lavrbær, — og hun havde paa Forhaand følt Ubehaget ved Synet og ynket ham. I sin glade Overraskelse gengældte hun nu Eyberts Hilsen med et usædvanlig varmt Haandtryk.

Det var overhovedet ikke grundløst, naar den aldrende Frier i denne Tid saae saa forhaabningsfuld ud. Jakobe gav ham for hver Dag mere talende Beviser paa, at hun betragtede deres Forlovelse som en halvvejs afgjort Sag. Blandt andet var hun begyndt at gaa med en østerlandsk Ring, han engang havde givet hende til en Fødselsdag, og som hun aldrig før havde villet bære; og naar hans to Smaapiger kom der i Besøg, sendte hun gerne Barnepigen hjem og tilbragte halve Dage alene med dem ude i Haven.

Nu fulgtes de ned til Stranden, hvor de en Tid gik samtalende frem og tilbage i Alleen langsmed Bolværket. Som saa ofte, naar de var alene, faldt deres Tale paa Politik. Det var dennegang Stormagternes Kolonierhvervelser og de dermed forbundne Krigsrustninger, de kom ind paa; og Eybert udtalte Haabet om, at man herhjemme vedblivende vilde være saa forstandig at afholde sig fra al Slags Eventyrpolitik. Han tilhørte som Statsmand den nøgterne Skole; det var hans Ærgerrighed at repræsentere Ædrueligheden i dansk Politik, og trods sin sociale Stilling og sin Verdensmandsdannelse følte han sig naturlig knyttet til det brede, frisindede Landbodemokrati, der altid havde været Udtryk for Besindigheden i Nationen. I sine Samtaler med Jakobe gav han dog gerne sine Ord et noget dristigere, mere revolutionært Sving for at dække over Ulighederne